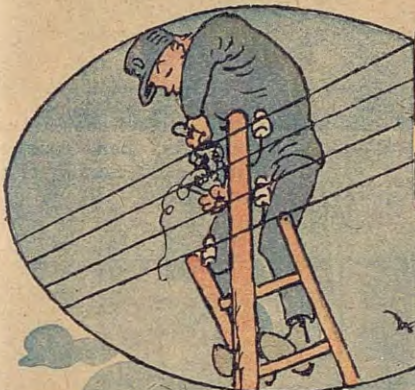

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

per Serra Massana

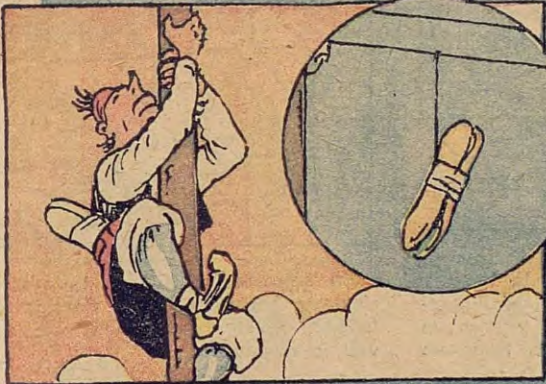
LES ESPARDENYES D'EN CEBRIÀ

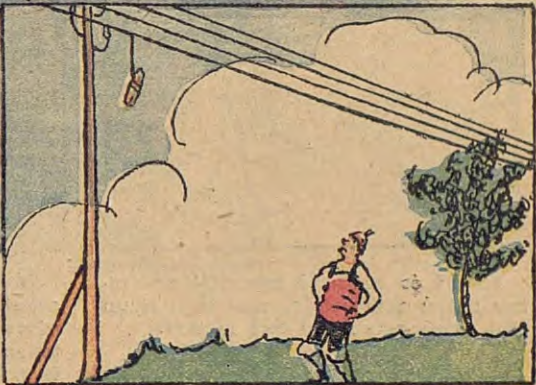
Pels voltants de Cantagalls estaven muntant els pals i fils del telègraf, amb gran estupefacció dels habitants del poblet i sobretot d'en Cebrià, el qual, resolt a sortir de...

...dubtes, preguntà a un dels obrers per què radiantre servien aquells fils. L'altre li ho explicà bonament, però veient que no ho entenia, li digué: —Són per enviar «recados», molt depressa.

—Ah, sí?—pensà en Cebrià.—Ara que haig d'enviar unes espadenyes noves al meu bordegàs, ho faré per aquest camí. — I, convençut, s'enfilà dalt d'un dels pals i hi ligà les espadenyes...

...per tal que el noi—que vivia a ciutat—les rebés ben depressa. Després baixà i esperà que marxessin, però veient que no es movien gens ni mica, se n'anà pensant: —Es que no deuen haver engegat.

Poc després passà en Libori, que justament tenia les espadenyes molt velles i atrotinades. Així que veié les noves que penjaven s'enfilà a tota pressa i cuità a substituir-les per les...

...pobretes que ell portava. I tot content de l'adquisició feta amb tanta senzillesa, se n'anà murmurant: —Per estar penjades en un fil, si fa o no fa, tan serveixen les unes com les altres.

Quan en Cebrià tornà, quedà molt admirat de la meravellosa invenció. I filosofà: —Caram, sí que va depressa això! Es veu que el xicot ha rebut les espadenyes noves i m'ha tornat les velles.

UN PESCADOR DE BUTIFARRES

per Junceda

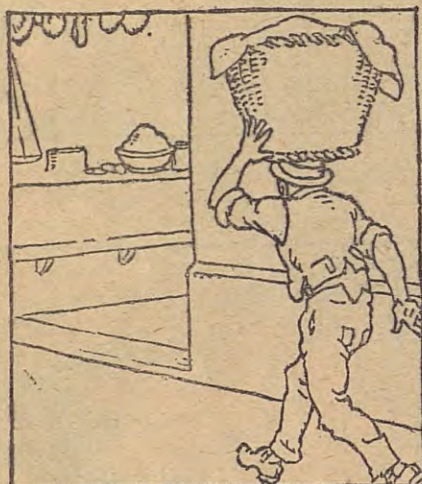
El marquès de Nolabilla, en passar pel davant d'una botiga de cansalader, ha vist que penjaven del sostre unes estalactites molt més boniques que les de les coves d'Artà.

Ell serà pobre de «calés» però, en canvi, és ric d'idees, i immediatament se n'hi acut una per a adquirir a baix preu els saborosos penjolls.

El primer que necessita és un cove d'aquells de bugada, ben grosset, i després, un dels seus nanos, el més petitet de la colla.

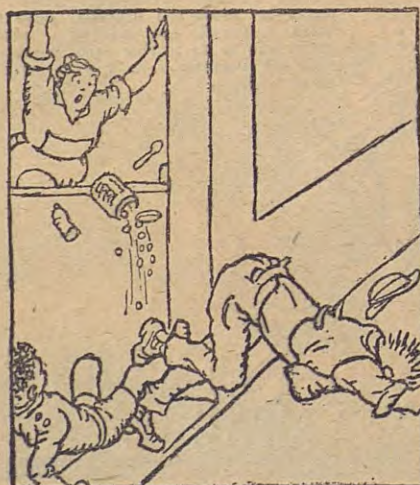
També és condició essencial no trobar ningú a la botiga, cosa fàcil si un s'hi deixa caure cap allà la una.

Mentres ell té entretinguda la cansaladera fent-li fer tallades de llangonissa d'aquelles que de tan primes no tenen més que una cara, el nano va fent la feina.

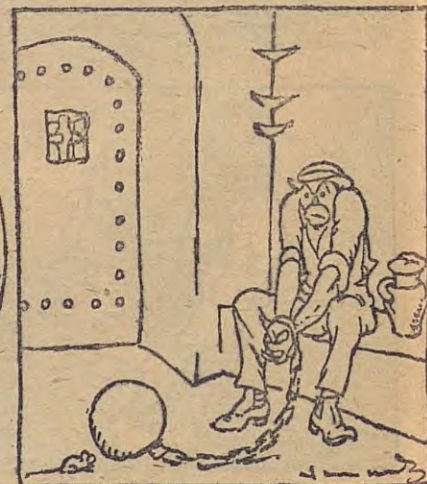
En aquestes, el fill de la casa, que s'estava jugant a bales davant de la botiga, aixeca casualment els ulls i veu la maniobra.

Decidint esperar que surtin tan interessants artistes de varietés per a fer-los indignament la traveta, amb tot i estar rigurosament prohibida en tots els «rings» d'Europa.

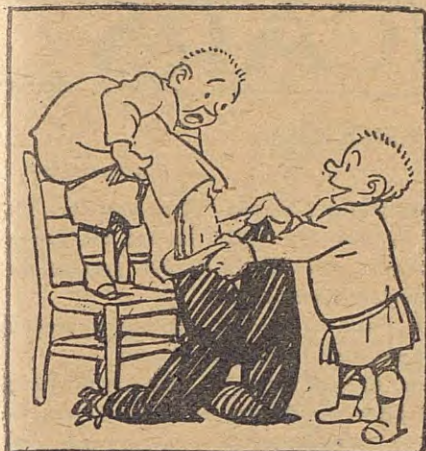
Resultat: Que a un policia que passava per allà davant, li cau a les cames una descomunal pedregada de greixina.

I al cap de poca estona, el pobre marquès de Nolabilla, tancat a la gèbia com si fos un vulgar lloro, filosofa tristament de les coses de la vida.

UN NINOT DE SERRADURES PER ESPANTAR CRIATURES

per Cornet

—Aguanta. Pepet, les calces.
Jo hi posaré serradures.
Veurás quin ninot més macol
Un espanta criatures.

Li col·loco ara la gorra
i ja el tens del tot format!
Fixa't que sembla de veres!
Si fins jo estic espantat!

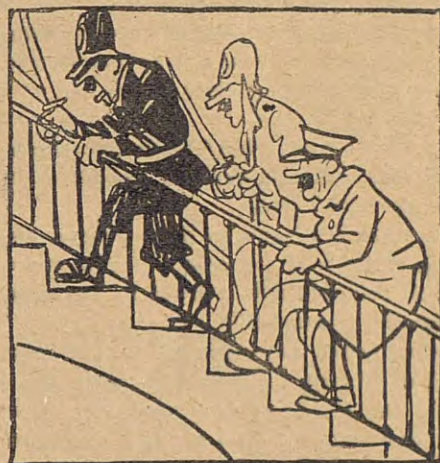
Deixa anar un xic la corda
i fes-lo balancejar,
que pegui un copet als vidres
i així el farem espantar.

—Ai, que és això, Reina Santal
Un malfacté, un liadregot.
Socors! Auxili! Mateu-lo!
Ai, la mare! Quina por!

Per sort tinc una pistola
la engego... i catacruc!
Que passi ço que Déu vulga!
Si no el mato estic perdut.

«—Este tiro ha sonado
me sembra en el segon pis.
Hay que ir con gran cuidado
que el pájaro pot fugir.

«¿Quién ha tirat este tiro?»
«—Sí, senyor. Jo l'he tirat
pues un ladrón muy feréstec
em volia tallà el cap».

Els el busquen i rebusquen
i el lladre no es troba en lloc.
«—Esto és que usted ha querido
armar el gran enrenou!»

Li fiquen l'americana
i cap a la delegació.
Noiets: abans d'espantar-vos
cal que poseu molta atenció.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

«—Doncs, escolteu: en James Burn i jo, en ésser en plena buscúria, ens detinguérem i ens miràrem fit a fit: —Sé el què has fet amb la dissortada Victòria, mal-home, i vinc per a castigar-te. Prepara't a morir!

«En James Burn, que es judicava més fort i, potser més destre que jo, va clavar-se a riure i tot d'un plegat m'escotmeté amb un compàs esmoladíssim.

«Jo no anava desprevingut. Sabia amb qui me les havia. A la mà, portava assegurat un finíssim llaç de seda, que vaig llençar-li, tot fent un moviment de retrocés. En Burn, agafat pel coll, obrí els ulls que semblava que volguessin fugir-li de les conques, féu una ganya embassardidora, amb la cara desencaixada, i vençut per la dolor i l'asfíxia, caigué a terra, desvanecut.

«Jo vaig córrer a alçar-lo, el vaig apoiar contra un arbre i el vaig lligar al tronc amb una cadena amb candau; després li vaig desfer la lligada, a fi de què no morís ofegat, car jo volia que patís les mateixes dolors que ell havia fet patir a la Victòria.

«Ço que us conto, Herr***, va transcórrer amb una rapidesa tan extraordinària que vós, que ens seguíau, no tinguéreu temps de veure'n res.

«Jo, en tenir lligat a en Burn i estant segur de què vivia, li vaig recordar el seu crim i li vaig anunciar el meu propòsit de deixar-lo allí, a mercé de les feres, tal com ell havia fet amb la meua filla.

«—Però jo sóc més noble que tu, i et deixaré un arma, per a què et defensis... o perquè et matis, que és el que et pertocaria fer, si és que tens prou valor i prou dignitat. Té, aquí tens aquesta pistola carregada amb bales dum-dum. Un bon tret podrà lliurar-te del tigre o del lleopard...

«Jo no us negaré, senyor, que ja em feia conte de què un cop acabades les bales, la mort d'en Burn era inevitable; de gana, de soletat, que d'esglai també se'n morí; del verí de les serps, contra les quals es quasibé inútil una pistola, però ell no havia desitjat pas altra cosa per a sa pobre muller.

«Vaig deixar-lo, i el malvat, així que em veié girar l'esquena disparà contra mi:

«—Morim els dos!—va cridar, en un esforç suprem.

«Per sort, el tret havia errat i llavors vós em vàreu trobar i a fi de despistar-vos, si és que volíau seguir avant—jo tampoc vos hauria deixat avançar en aquells moments,—vos vaig dir, que «ja s'havia fet justícia».

«—I de la Victòria, què en sabeu?—vaig preguntar al coronel Richard.

«Des que som a Delhi, he rebut lletra d'ella... No, no us enganyaré, senyor... La Victòria no és feliç. Porta damunt dues ferides: el seu primer amor, traït per en James i la revifalla de son cor davant la devoció respectuosa de l'indi d'Arrakan... Voleu creure que la Victòria, en les hores de quietud de l'esperit, pensa encara els seus primers dies de núvia? A en James Burn, mentres el va creure viu, el va odiar; ara que per noves meves sap ço que jo vaig fer, i que creu mort al seu marit, ara... el que són les dones! Ara el plany i em diu... Teniu; llegiu aquesta lletra seva:

«Pare de l'ànima: Conec per la teua dolça lletra, que tant enyorava, la dolorosa fi que tu has volgut que tingués en

James... En saber-ho he plorat i he rigut, i he tornat a plorar. Pare! Pare! No n'hauràs fet massa? De tot cor, he de manat a Déu que l'acollís entre els seus per grossos que fossin els pecats que portés comesos...»

«En arribar a aquest punt, el coronel Richard m'arrancà de les mans la lletra i em digué amb veu ronca:

«—Deixeu, deixeu, que és una vergonya, que ma filla hagi escrit aquestes paraules! Oh, les dones! Sempre amatents al perdó! Apa, coronel Richard, despulla't de la teua pau i de la teua gerarquia; ves a rodar món, cerca el traïdor, imposa-li la pena del Talió i quan esperes que la venjança cobejada haurà borrar totes les dolors, manca poc perquè diguin que has interpretat malament el desig dels que t'han mogut a la venjança!

«Veritablement, jo ja havia notat, feia dos o tres dies, des que estàvem a Delhi i mentres em curaven la meua ferida, que el coronel Richard no estava expansiu com abans, ni mostrava un gran desig de reprendre la seva història.

«Així i tot, jo vaig consolar-lo. —Es natural, coronel, aquest sentiment de repulsió contra la venjança... A la fi, fos com fos, però sempre per voler de Déu, la vostra filla va salvar-se; és natural que se senti inclinada al perdó. Demés, és dona, i ha estimat a aquest home, per mal-home que sia... Un nou amor podrà borrar un amor vell, però el temps no és pas tan bon remeier com diuen per les malalties d'amor...

«El coronel Richard se'n sentia ben ferit d'aquella commiseració femenina.

«—Es índia, és índia, a la fi, senyor... Porta sang d'esclau, i està acostumada al fuet!

«—La judiqueu amb excessiva asperesa, coronel Richard... Vostra filla, com la mateixa Índia, és generosa, rica de cor, perdona fàcilment... On fóra vostra Anglaterra, si l'Índia no hagués sapigut perdonar sempre les ofenses?

«El coronel Richard va acotar la testa i callà. Tinc fe, que, pesat a fer, si en James Burn hagués tingut un instant de sincer repeniment, també l'hauria perdonat... No en và portava tants anys de convivència amb els indis.

«En tant jo anava restablint-me de les conseqüències de la meua caiguda de camell, recorreguérem la ciutat sagrada. Visitàrem la gran mesquita de Delhi, joia de marbre de meravellosos minarets i de cúpules gegantines on el coure pren relleus d'or i tonalitats metàl·liques d'una dolçura d'arc de Sant Martí.

«Era un dia de festa búdica i el poble a milers omplia l'immensa plaça que fa d'atri al temple. A dins, els bramins, flectats de genolls, amb el cos inclinat damunt de les llossanes de marbre, pregaven. L'espectacle tenia un cert interès per a mi, cristià i catòlic, car em confessava a mi mateix que és una llàstima que els catòlics no posem el mateix entusiasme que els indis en la nostra religió. Espectacle com el de Delhi no recordo haver-lo vist més que a Roma, enfront del Vaticà. I a l'Índia, és ben corrent a tots els temples búdics.

«Llavors fou quan en Richard veient-me a mi encaterinat amb la fastuositat dels rites indis i aprofitant l'ocasió de fer-me conèixer a sa filla, em convidà a marxar a casa seva. Aniríem en un magnífic automòbil, i per bons ca-

Arribada a Delhi

mins, de manera que els sotracos no fossin perillosos per a la meua total i perfecta curació.

«Jo vaig acceptar. Em temptava el goig de conèixer Calcuta i de fugir a la vida del bosc, a la bravada dels «serais», tornant als hotels excelents, aquells que fan creure que tot el món ens és pàtria, car per tot són iguals, així a l'Índia, com al Japó com a Amèrica com a Europa...

«A Delhi, el coronel Richard, canvià de vestit. Tornà a ésser un «gentleman» correcte: només en Gujarata seguia essent l'indi clàssic, encara que més ben vestit que els altres.

«No sé d'on, vingué un Rolls-Royce, d'encoixinat blanquíssim, on jo vaig poder-m'hi acomodar, com en el més flonjo dels llits, i emprenguérem el viatge. Ja calia! Perquè anar de Delhi a Calcuta no és passar el Canal de la Mànega.

«Haviem d'atravessar gran part de l'Índia. Vorejar la regió de Raiputana, creuar l'Índia central, per anar cap a Benarés, entrar a la regió de Bengala i arribar per fi a Calcuta. Convinguérem en seguir mentres fou possible la línia del tren central, guanyant el major nombre d'etapes possibles i com que l'automòbil era de resistència, construït exprofés per a l'Índia i no ens havíem de moure de carretera, el viatge, si era llarg, no era, en canvi, difícil. Més de mij kilòmetres, ja era camí!

«El vàrem fer, però, per etapes i sense prendre-ho a la valenta. Vorejarem sovint el Ganges, veïrem els elefants banyar-se, les pesqueries, les albuferes, els joncars, però tot ràpid, com es veu a través d'una cinta cinematogràfica... Fins veïrem el lleopard.

«No ens molestà. Era de nit i el sobtà el llum dels potents reflectors que duia el cotxe. Dret, immòbil, si hagués volgut caçar-lo ens hauria estat fàcil. Presentava un blanc gens errador.

«Però nosaltres no teníem ganes de caçar. El coronel Ri-

chard estava visiblement preocupat... i jo també. Què passaria entre aquell pare i aquella filla que semblaven tenir l'esperit en desacord?

«Jo temia quelcom desagradable, que em veuria obligat a presenciar, i fins a resoldre, i el meu egoisme protestava dels amoinos que això pogués portar-me, però no m'era possible, després d'haver acceptat les revelacions íntimes del coronel Richard, deixar-lo abandonat als seus odís i a les seves rancúnies.

«M'hauria agradat que el viatge s'hagués vist interromput per algun fet insòlit, que fes tòrcer el curs dels aconteixements. Jo estava indignat amb mi mateix: havia anat per a conèixer la regió del Raiputana i veure l'Índia per dins, però no per convertir-me en actor d'un drama de família. Déu, però, ho disposava d'altra manera.

«Mai no he tingut, corrent per l'Índia, un viatge més fàcil ni més quiet. Cap emoció extraordinària. Aigua-molls, joncs, bambús, arbres pampolosos, barraques; d'en tant en tant alguna indústria de tirat anglès, gent de circ que recorrien els camins... A l'Índia hi ha també, com a Europa, equilibristes, malabaristes, desflorigats, dansaires i fins pallassos, que roden per viles i llogarets, lluint les seves habilitats.

«Hi ha l'home de la barra que aguanta, a la punta d'una canya de bambú, el cos d'un home doblegat cap-per-vall; l'home que, panxa enlaire, amb mans i peus apoiats a terra, aguanta damunt del seu estómac a un altre home; l'home que segueix de genolls un lliuant fluix amb la senzilla ajuda d'un bastonet...

«El coronel Richard es desfogava sovint, sovint, amb lleugeres reflexions incoherents:

«—Mireu que és prou! Tenir, ma filla, pietat del seu butxí!

(Continuarà)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 551. — FELIU LLUCH.

Núm. 553. — LLUIS PLANELLS.

Núm. 552. — JOAN PONS

Núm. 554. — JAUME BENNASAR.

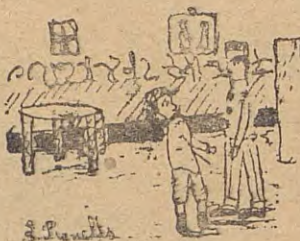
El manya.—A n'aquest pany ii falta una molla.
El noi.—Si vol n'hi donaré una d'aquesta llesca.

Núm. 555. — JOSEP PEREYRA.

—Per què plores així, maco?
—Perquè no sé plorar d'altra manera.

Núm. 556. — JOSEP ARNAU.

—Muchacho: Dame un pedazo de jamón...
—No sé si antenemos de jabón, lo preguntaré a la meva mare.

Núm. 557. — ANTONI MIR.

—Hola, noi... ai! dispensi jove, el prenia per un que no hi és tot, i fa una cara d'idiota...

Núm. 558. — RICART PINANA.

—Veiam si saps quin és el comble d'un borratxo?
—...
—Doncs, deixar de beure vi per por de que s'acabi.

Núm. 559. — JOAN PUIG.

—Que tens calor nen?
—Per què ho dius?
—Com que veig que tens el nas vermell...

Núm. 560. — ALBERT BALDA.

—Què vols, Tonet?
—Mirí, ara no em recordo si la mare m'ha dit que compres un pa de lliura o una lliura de pa.
—No t'hi encaparris home, ja te'n donarem mig de cada manera.

Núm. 561. — LLUIS GARRIGA.

—Que és això? Com és que el trobo fumant en lloc de treballar?
—Doncs, perquè no l'he sentit ve nif.

Núm. 562. — JOSEP PUIG.

—Quant ne voleu d'aquestes espadenyes pel noi?
—Noranta cèntims.
—Massa car. Si m'hi rebaixeu alguna cosa, us en donaré una peseta.

Núm. 563. — RICART CIURANA.

—Noi, en aquesta tenhada hi ha cada forat que tren foc, i amb tot i això, aquí dalt hi fa un fred que pela. Vés quin fenomen!
—Oh! És que deu ésser un foc gelat!

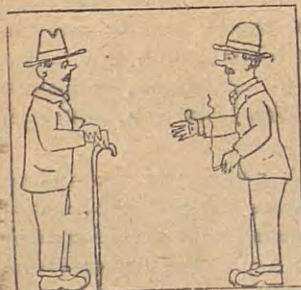
Núm. 564. — LLUIS PUERTO.

—Veiam si saps en què s'assembla un equip de futbol a un don Joan Tenorio?
—No ho sé pas.
—En què tots dos tenen ales.
—Ales, don Joan Tenorio?
—Sí, fixat: «Alas nueve en esta calle y alas diez en el convento.»

—A quant aquestes taronges?
—A cinc cada una; tres, deu cèntims, com més en compri més barato li sortiran.
—Escollí; em podria dir quantes n'haig de comprar per a que em resultin de franc?

—El meu fill és un perdut; passa tota la nit a la taverna o al joc.
—Doncs tot al contrari del meu, perquè ell, pobret, és un sant; no beu ni fuma; no surt de nits, i sempre està al costat de sa mare.
—Quina sort! Hi ja és molt gran el seu fill?
—Passat demà farà dos mesos i mig.

—Jo, quan ve algú a comprar, faig el malalt i així m'estalvio d'anar a la cassola.

Aquest és «l'aprenent de pilot» de l'emocionant novel·la d'en Carles Soldevila, pròxima a publicar-se en el nostre setmanari

LAU

Sobre un bultó que ha trobat

Com que té molta soneta

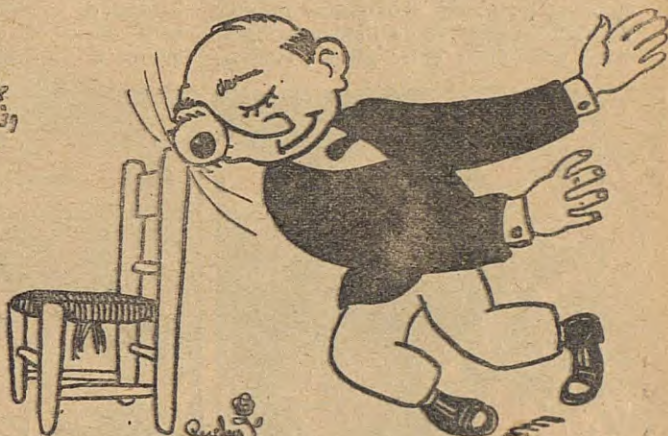
Prò es desperta al capdavant

ENTRETENIMENT

30 31 33 34
28 29 32
26 27
24 23
22 21 20 19
18 17 16 15 14
13 12 11 10 9

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

FRASE FETA

IEROGLIFIC

Prop d'1 DDD Q idat
Cmpre hi tro un

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

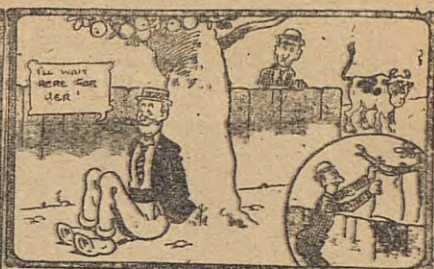
Als rodolins incomplets: 1. A don Pep una persona—li ha regalat una mona». 2. Ja fa molts dies que veig—«que se l'emporta a passeig». 3. I quan li fa una «monada»—«li venta una bastonada».

A l'entreteniment: Un soldat amb l'escopeta.

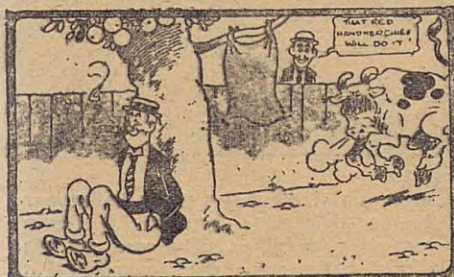
A la frase feta: Pintar la cigonya.
Al jeroglífic: Més val un bon amic que cent parents.

—Apa, adéu, senyor Vivó!
—Uí, uí! Quin cop de bastó!

—Aquí podré descansar.
—Noi. Te l'has de carregar.

—El toro ja hi va corrent.
—Quin pinet més suculent!

—Pataplum! Gran patacadal!
—Vatual... Mala negadal...

—Minyó. Jo no estie per bromes.
m'haureu de pagar les pomes,

EL CORATGE D'UNA NOIA.—IV

(Acabament)

(per Serra Massana)

«I si fos la nostra germaneta la qui...», féu un dels altres. Aleshores la nena no pogué aguantar-se més i, sortint ràpidament de l'amagatall, es donà a conèixer entre plors i rialles.

Seguidament els besà d'un a un i hauríeu vist com així que ella els besava deixaven d'ésser corbs i prenen la forma de gentils jovencells de molt escaient estampa.

No cal dir que tots plegats parlaren llargament i que es contaren tot ço que els havia succeït. Quan ja estigueren assossegats, baixaren als soterranis del castell on hi havia l'or...

A muntanyes. I carregant-se'n un sac cada minyó, empengueren el camí de casa llur. La ruta prou era llarga, però la escursava notablement el desig d'arribar-hi ben aviat.

I mentre els germans feien via, les cames fermes i el cor omplert de joia, el gran castell misteriós s'enderrocava en milions de bocins i de ells s'enlairaven espeses columnes de fum.

Amb tot aquell temps, els pares havien arribat a la extrema decrepitud. I no per vellesa; sinó per les penes que havien passat. L'enyorança ja els tenia retuts i la pèrdua de la filleta...

els havia acabat d'aclaparar. Inten-
tarem descriure llur profunda emo-
ció quan en sentir trucar obriren la
porta i es trobaren amb els vuit fi-
llets tan estimats? No volem pas
provar-ho.

Deixem-los desfogar la immensa
i natural alegria; darrera un teló de
discreció que els lliuri de mirades
curioses. Sols us direm que en con-
templar-se la mà, la coratjosa noia...

veié que el dit que s'havia tallat per
l'amor dels seus germans li havia
crescut com abans. Sinó que ara era
d'una bella color d'or i brillava!...
Brillava amb una claror!...